

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ,

Ἐκδιδόμενον κατὰ Σάββατον.

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 10^{ον}. ||

11 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1865.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ.

Η ΛΑΠΩΝΙΑ.

Ἐκεῖθεν τοῦ βορείου πολικοῦ κύκλου, καὶ ἐντεῦθεν προσέτι, ὅπου ἡ Σουηδο-Νορβεγικὴ χερσόνησος τελευτᾷ ἐν τῇ πεπτηγυῖα θαλάσῃ, σχηματίζουσα πολλοὺς κόλπους, ἀκρωτήρια καὶ ὑφάλους, ἐκτείνεται ἡ ἐκτεταμένη ἐπαρχία τῶν ὀρίων τῆς Ἄρκτου, τῆς Φινλάνδης καὶ τῆς Λαπωνίας. Κατέχει ἑκτασιν 10,000 τετραγωνικῶν μιλίων, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι μικροτέρα τῆς Γερμανίας ἢ τῆς Γαλλίας· ἀλλὰ μικρὸς πληθυσμὸς, τέσσαρες κάτοικοι κατὰ χίλια τετραγωνικά μίλια, ζωογονεῖ τὰς χώρας ταύτας, τὰς ὁποίας ἡ φύσις σπανιώτατα προσδίδει εὐφροσύνην. Καὶ πῶς νὰ ζήσωσιν ἐκεῖ! ἐπὶ ἐδάφους ἀγόνου, ἄνευ πόλεων καὶ ἄνευ βιομηχανίας. Ἡ μακρὰ διάρκεια καὶ ἡ δριμύτις τοῦ ψύχους συγχωρεῖ σπανιώτατα εἰς τὰ σιτηρὰ νὰ ἀκμάσωσι, καὶ τοὺς καρποὺς τῶν δένδρων οὐδόλως νὰ βλαστήσωσι καὶ νὰ ὠριμάσωσιν ἐκεῖ.

Κατὰ τὴν καρδίαν τοῦ χειμῶνος, εἰς τὰς ἀπώτατω ἀρκτικᾷ ἐπαρχίᾳ ἐπὶ ἑπτὰ ἑβδομάδας δὲν ὑποφέγγει ἡμέρα, καὶ μόνον περὶ τὴν μεσημβρίαν

ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ἢ δύο ὥρας ἀσθενὲς σκιδόφως διακρίπτει τὴν μακρὰν ταύτην καὶ θλιβερὰν νύκτα. Κατὰ δὲ τὰ μέσα τοῦ θέρους, αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων καλύπτονται ὑπὸ χιόνων, αἵτινες διατηροῦνται ἐκεῖ αἰωνίως, εἰς ὕψος 3,000 ποδῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Ἐπίσης ἐφ' ὅσον τὸ βλέμμα δύναται νὰ ἐκταθῇ, παρατηρεῖ πεδιάδας ἐκτεταμένας καὶ γυμνάς, ἐνίοτε καλυπτομένας ἀπὸ πράσινον χλόην, ἀλλ' αἵτινες τὸ πλεῖστον καλύπτονται ἀπὸ τέλματα περικυκλούμενα ἐκ πεδιάδων ξηρῶν καὶ ἀμμωδῶν, μετ' ἰσχνῆς βλαστήσεως. Δάση δὲ σκιδρῶν ἐλατῶν ἐρυθρῶν καὶ λευκῶν φύονται ἐναλλάξ μετὰ μεμονωμένων συστάδων πιτύων, σημυδῶν καὶ κληθρῶν, τὰ ὅποια ἐκλείπουσι καθ' ὅσον ἀναβαίνει τις εἰς τὰ ὕψη ἢ προχωρεῖ πρὸς ἄρκτον, ὅπου φαίνονται μόνον θάμνοι τινὲς ἀραιῶς φυόμενοι καὶ ἰσχναὶ σημύδαι, ἐπὶ μᾶλλον σειριῶσαι, μέχρις οὗ ἰτέαι σπάνιαι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους συρόμεναι καὶ νανοφυεῖς σημύδαι ἀγγέλουσι τὸ τέρμα πάσης βλαστήσεως.

Ἐκεῖ ἡ ἄλυσις τῶν Kjoles ἢ βράχων τῆς Ἄρκτου ἐγείρει, εἰς ὕψος 5,000 μέχρις 8,000 ποδῶν ὑπεράνω τῆς θαλάσσης, ἀποτόμους καὶ

τρομακτικὰς κορυφὰς ἐκ γρανίτου καὶ παγετοῦ, ὡς οἰστοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν εἰς τὰ ὑψηλὰ τῶν βουνῶν αὐτῶν, ἐπὶ τῶν ὄχθων τῶν λευκῶν καὶ τῶν ἀγρίων χειμάρρων, παρὰ τοὺς κόλπους κατοικοῦσιν οἱ Λάπωνες καὶ οἱ Φινγο-Λάπωνες. Ἡ μεγίστη καὶ ἐλιγματοῦχος ἀλωσις τῶν ὑψηλῶν Kjoles χωρίζει τῆς λοιπῆς τὴν Νορβεγικὴν Λαπωνίαν, τῆς ὁποίας ὁ πτωχὸς καὶ ἀπολίτευτος λαὸς ζῆ διεσπαρμένος καὶ οὐδὲ περὶ τὴν ποιμαντικὴν καταγίνεται. Οἱ μὲν κατοικοῦσιν, ἐκεῖ ὅπου κατὰλληλα δι' ἀλιείαν μέρη τοὺς ἀναγκάζουσι νὰ ἐγκατασταθῶσι μονίμως, ἐντὸς ἀθλίων καλυδῶν κατεσκευασμένων ἐκ χορτοπλίνθων· οἱ δὲ, ὑπὸ κυκλοτερεῖς σκηναῖς, διάγουσι βίον νομάδα, ποτὲ μὲν ἐπὶ τῶν ὀρέων, ποτὲ δὲ ἐπὶ τῶν πεδίων, ὅπου εὐρίσκουσι βοσκὰς διὰ τὰς ἐκ Ῥέννων ἀγέλας αὐτῶν καὶ ξύλα ἵνα θερμαίνωνται ἐν καιρῷ τῶν παγετῶν.

Ὁ Ῥέννος παρέχει αὐτοῖς γάλα θρεπτικὸν καὶ τυρόν, καὶ τοῖς χρησιμεύει ὡς ζῶον φορτηγόν· ἀλλὰ καὶ μικροῦ εἶδους θηράματα δὲν ἐλλείπουσι, τῶν ὁποίων τὸ κρέας μεταχειρίζονται εἰς τροφήν τὸ δὲ δέρμα εἰς κατασκευὴν διφθερῶν. Ὁ Λάπων μιγνύει εἰς τὸν ἄρτον αὐτοῦ, μεταβεβλημένον εἰς κόνιν, τὸν φλοιὸν τῆς πίτυος καὶ μεταχειρίζεται ὡς τροφήν αὐτοῦ καὶ τοῦ Ῥέννου τὸν θρεπτικὸν ἰσλανδικὸν λειχήνα, τὸν καλύπτοντα πάντας τοὺς βράχους τῶν μερῶν αὐτῶν. Ὁ δὲ πλήρης γυμοῦ καὶ γλυκύτητος καρπὸς τῆς βάτου τοῦ βορρᾶ, ἥτις φύεται καὶ εἰς τὰς ψυχροτέρας ἐπαρχίας παραμυθεῖ αὐτὸν διὰ τὴν ἔλλειψιν ἄλλων καρπῶν. Συνήθως οἰκογένεια συγκειμένη ἐκ δέκα εἴκοσιν ἢ τριάκοντα ἀνθρώπων κατέχει τμημά τι τῆς χώρας, τὸ ὁποῖον σέβονται πάντες οἱ γείτονες, καὶ κατ' ἔτος ἐπιστρέφει εἰς αὐτὸ ἡ νομαδικὴ οἰκογένεια.

Κατὰ τὸ βραχὺ, ἀλλὰ καλὸν θέρος, τὰ φυτὰ ἀναβλαστάνουσιν· εἰς δὲ τὰς ἄρκτους χειμῶνας μὲν, ἡ λευκὰ λευκότης τῆς γῆς, τὸ φέγγος τῆς σελήνης καὶ τὰ βόρεια σέλα δίδουσι σχεδὸν τὴν αἰθρίαν τῆς ἡμέρας.

Ὅσον δὲ καὶ ἀν ἦναι φειδωλὴ ἡ φύσις τῆς χώρας δι' αὐτοὺς, οἱ ἀνθρώποι οὗτοι ζῶσιν εὐτυχεῖς· διότι εἶναι ἐλεύθεροι, ἔχουσι τὰ πρὸς τροφήν αὐτῶν καὶ ἀρκοῦνται εἰς τὰ ὀλίγα. Δὲν τελοῦσι σχεδὸν οὐδένα φόρον, καὶ τὰ τέκνα δὲν ἀναγκάζονται νὰ ὑπηρετήσωσιν ἐν τῷ στρατῷ. Εἶναι εὐρωστοὶ καὶ ὑγιεῖς οὐδέποτε ὑψηλότεροι τῶν 5 ποδῶν· εἶναι ἐπιδέξιοι, καλοὶ τοξῆται καὶ ἕνεκα τῆς ἀπλοικῆς διαίτης αὐτῶν φθάνουσιν εἰς μακρὸν γῆρας. Ἀχακοί, γλυκεῖς, καὶ φιλόξενοι εἶναι ὀλίγον δειλοὶ καὶ ὑποπτοὶ ἐνώπιον τῶν ξένων, ἀλλ' ἀφοῦ οἰκειωθῶσι μετ' αὐτοῦ δὲν εἶναι οὐδέποτε ἀπροσήγοροι· ἐμένουσι δὲ, ὡς ὅλοι οἱ νομάδες λαοί, εἰς τὰς ἀρχαίας ἐξεις καὶ ιδέας αὐτῶν.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ Zschokke.)

A. ΒΑΜΠΑΣ.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Ο ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

Ὁ φυσιοδίφης Βερτράμ λέγει ὅτι ὁ κροκόδειλος τῆς Ἀμερικῆς, λαβὼν τελείαν ἀνάπτυξιν, γίνεται πλάσμα φοβερὸν ἀσυνήθους ἰσχύος, ἔχων μῆκος εἰκοσιτριῶν ποδῶν καὶ πᾶχος ἴσον τῷ σώματι ἵππου· νήχεται δὲ, εἰς τὸ στοιχειὸν του, ἐν τοῖς ὕδασι, ταχὺς ὡς βέλος. Ἐκτὸς ὀλίγων μερῶν μεταξύ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν, τὸ ἐπίλοιπον σῶμά του καλύπτεται ἀπὸ θώρακα φολιδωτῶν

προσόμοιον κέρασι καὶ ἀδιαπέραστον ἐκ σφαίρας πυροδόλου. Οἱ ἐπιδαλίοι μυχτῆρες αὐτοῦ καὶ μάλιστα δύο χαυλιόδοντες, ὅμοιοι πρὸς ἐλεφάντινον, ἐξερχόμενοι τῶν χειλῶν του, δίδουσι εἰς τὴν τριῶν ποδῶν τὸ μῆκος κεφαλῆν του ὅψιν καταπληκτικὴν. Ὅταν τὸ ζῶον τοῦτο κλείη τὰς σιαγῶνας του, ἀκούεται δοῦπος ὅμοιος πρὸς τὸν συμβαίνοντα ὅταν πίπτῃ τεμάχιον ξύλου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Πολλάκις ὀρμῶν ἐκ τῶν καλάμων μέχρι τοῦ μέσου τοῦ ποταμοῦ, ἐξογκοῦται εἰσπνέων ἀέρα καὶ ὕδωρ διὰ τῶν ὑπερμεγέθων μυχτῆρων του, κάμπει τὴν φολιδωτῆ οὐρανὸν του, καὶ μυχόμενος φρικωδῶς ἀναρρίπτει εἰς μέγιστον ὕψος ὑδατῶδεις ἀτμούς.

Ὁ Βερτράμ εὗρε τὴν διώρυγα τὴν ἐνοῦσαν τὸν ποταμὸν Ἁγίου Ἰωάννην μετὰ τῆς θαλάσσης τῶν Ἀντιλλῶν κεκαλλυμένην ἐκ τῶν τεράτων αὐτῶν ὡς ἐκ γεφύρας. Συνεσωρεύοντο δὲ εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἵνα τρέφονται ἀπὸ τὴν ἀπειρίαν τῶν ἐκεῖ εὐρίσκομένων ἀγελῶν τρωκτῶν, εἶδος ἀττακοειδῶν ἰχθύων. Εἶναι φρικωδὲς θέαμα ἡ ὄψις τῶν τεράτων αὐτῶν ἐξεμούντων χειμάρρους αἵματος καὶ καπνοῦ, ἀφοῦ ἐρρόκάνισαν ἐντὸς τῶν χαινόντων ῥυγχῶν αὐτῶν ἑκατομύρια τῶν μεγίστων αὐτῶν ἰχθύων, οἵτινες ἐν τῇ ἀγωνίᾳ των, ἐκτύπων διὰ τῆς ἰσχυρᾶς οὐρᾶς των τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰς χειλάς τῶν δημιῶν αὐτῶν.

Εἰς τὰς χώρας ταύτας ἐπίσης ἐγένοντο αἱ περιεργότεραι ἔρευναι ἐπὶ τῶν φωλεῶν τῶν κροκοδείλων, καὶ ἐπὶ τοῦ τρόπου μεθ' οὗ καλύπτουσι τὰ ὠὰ αὐτῶν καὶ ἀνατρέφουσι τὰ νεογνά των. Αἱ φωλεαὶ τῶν κροκοδείλων τῆς Ἀμερικῆς, ὅμοιαι πρὸς θωμοὺς χόρτου, καὶ διατεθειμέναι ὡς αἱ σκηναὶ στρατοπέδου, ἐγείρονται δεκαεξὶ βήματα μακρὰν τῆς ὄχθης, καὶ ἔχουσι σχῆμα κολούρου κώνου τεσσάρων ποδῶν ὑψηλοῦ καὶ πέντε

ποδῶν διαμέτρου κατὰ τὴν βάσιν. Τὸ θῆλυ καλύπτει τὸ ἐδάφος μὲ μίγμα ἐξ ἰλύος, γλήνης καὶ χόρτων καὶ ἐπ' αὐτῶν θέτει ὠὰ, τὰ ὁποῖα καλύπτει δι' ἀμμοκονίας ὀκτῶ δακτύλων πάγους καὶ ἐξακολουθεῖ οὕτω οἰκοδομοῦσα διὰ ἐπιστροφῶν ἀλληλοδιαδόχων, μέχρι τῆς κορυφῆς τῆς πυραμίδος. Παρατήρησαν ἤδη εἰς τοὺς κροκοδείλους τῶν ἀρχαίων ἡπείρων ὅτι τὸ ὠὸν εἶναι ἀναλόγως πολὺ μικρότερον τοῦ ἐξερχομένου ἐξ αὐτοῦ ζώου, διότι μόλις ζυγίζει τρεῖς δακτύλους εἰς τὸ μέγιστον αὐτοῦ μέγεθος. Τὸ κέλυφος τῶν ὠῶν εἶναι παχὺ καὶ λευκόχρουν. Ἀμα ὡς τὰ νεογνά ἐκκολαφθῶσι τὰ ὀδηγεῖ ἡ μήτηρ ἐπὶ τῆς παραλίας, ὡς ἡ ὄρνις τοὺς νεοττοῦς, φροντίζει δραστηρίως πρὸς εὐρεσιν τροφῆς δι' αὐτὰ καὶ ἐξαπλοῦται μετ' αὐτῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀρχοῦνται νὰ οὐρλιάζουσιν ὡς τὰ κυνίδια.

Ἐπὶ τῶν παραλίων αὐτῶν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου καὶ τῶν γειτονικῶν θαλασσῶν συνέλεξεν ὁ Βερτράμ τὰς πρώην ἀγνώστους πληροφορίας ταύτας. Πολλάκις τὰ ἰσχυρότερα καὶ τὰ τολμηρότερα τῶν θηρίων περικυκλοῦντα ἐπὶ τῆς θαλάσσης τὸ ἀκάτιόν του προσεπάθουν νὰ τὸ ἀνατρέψωσι, καὶ μολονότι ἐμπόδιζεν αὐτὰ διὰ τοῦ ὄπλου του καὶ δι' ἰσχυροῦ ῥοπάλου ἐκινδύνευσε ν' ἀποθάνῃ τὸν φρικωδέστερον θάνατον. Καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς στερεᾶς ἀκόμῃ ἐτολμήσαν νὰ τῷ ὑποκλέψωσι τοὺς ἰχθὺς οὗς συνέλαβεν.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ τοῦ Zimmermann.)

A. ΒΑΜΠΑΣ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΛΕΜΜΑΤΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ. (*)

ΤΟ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟΝ.

Σκοπὸς τοῦ «Ω λιγυρὸν καὶ κοπιερὸν σπαθί μου.»

1.

Τὰ τύμπανα κτυποῦν, συστρατιῶται,
Χαιρέτισμὸν εἰς τὴν ἀνδρείαν δότε! . .
Τρέχουν, πετοῦν, χωρὶς ν' ἀργοῦν,
Θαύρεις πᾶς ἔχθρους κυνηγοῦν,
Δις | Εἰς τοὺς στρατῶνας φθάνουν
| Χωρὶς νὰ ἀνακόνοιν.

2.

Ὄταν τιμὴ ἐντὸς τοῦ στήθους πάλλῃ,
Εἶναι τοῦ χρέους ἡ φωνὴ μεγάλη·
Τὸ προσκλητήριον ἔχει,
Μὴ βῆμα τρέξαι ταχὺ,
Δις | Ὁ νέος στρατιώτης
| Εἶν' ἕλος ἐτοιμότης.

3.

Τὸ δαίκνόν του εὐθὺς αὐτὸς ἀφίνει·
Τὰ φάρια ποῦ εἰς τὴν σκάναν ἄλλος ψήνει·
Κρασιὶ δ' τρίτος περισσῶ,
Καὶ τὸ ποτήρι του μισῶ,
Δις | Καὶ τρέχει πρὶν τ' ἀφίση
| Χωρὶς νὰ βλασφημήσῃ.

4.

Χθὲς βράδυ μὲ τὴν Ἑλενώ 'μιλοῦσα
Τὰ χεῖρι της δ' ἐνφ' ἡλιοφιλοῦσα·
Τὸ τύμπανον μὲ προσκαλεῖ! . .
Τῆς κάμνω μιά μεταβολή,
Δις | Καὶ μὲ ψυχῆς ἀγῶνα
| Πατῶ εἰς τὸν στρατῶνα.

5.

Ἄλλ' εἰς ἱππεὺς ποῦ τὸ 'τσουζε πλησίον,
Κ' ἐβράδυναν εἰς τὸ κρασοπωλεῖον
Γιὰ μίαν ποτηριὰ βακχῆς
Τώρα μετραῖ τῆς φυλακῆς
Δις | Ταῖς πέτρας καὶ τοὺς στύλους
| Καὶ πολεμᾷ τοὺς ψύλλους.

(*) Τὰ ἔσματα ταῦτα ἐποιήθησαν κατὰ προτροπὴν τοῦ πρώην ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν Δ. Βότση, συλλαβόντος τὴν ἰδίαν ν' ἀποσκορακίση ἐκ τοῦ στόματος τοῦ στρατιώτου τὸ βαρβαρόφωνον « ε μ ε ν ! ε μ ε ν ! » Ὁ σκοπὸς τοῦ Κ. Γ. Παράσχου καὶ τὰ δύο ταῦτα τοῦ Κυρίου Ὀρφανίδου ἦσαν αὐτοχθὲς ἀπαρχὴ διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς εὐγενοῦς ταύτης ἰδέας. Εἶναι λυπηρὸν δὲ διότι διακόπη ἡ σύνθεσις αὐτῶν. Ἡμεῖς ἐραυζόμεθα ταῦτα ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Κ. Μαρίνου Βρετοῦ τοῦ διὰ τὸ 1866 ἐκτυπωθέντος εἰς Παρίσιον.

6.

Λογίαι καὶ ἀξιώματάκι μου,
Ὀμνῶ εἰς τὴν τιμὴν καὶ εἰς τὸ σπαθί μου
Πᾶς εἰς ἐφίδους καὶ ἔχθρων
Ὅλοι θὰ κράξωμεν «παρών!»
Δις | Καὶ σκείροντες τὴν φρίκην
| Θὰ δράξωμεν τὴν νίκην.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ.

10 Αὐγούστου 1862.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΥ.

(Ἦχος τοῦ « Μαυρ' εἶν' ἡ νύκτα εἰς τὰ βουνά. »)

1.

Χαίρετε, ἔρη, καὶ δρυμοί,
Κρύα νερά καὶ δάση·
Ἄλλου μὲ κράζει ἡ τιμὴ,
Καὶ ἡ ψυχὴ μου ἡ θερμὴ
Δις | Πρὸς ὕραν θὰ σᾶς χάσῃ,
Δις | Θὰ σᾶς χάσῃ.

2.

Τὸν φόρον τῆς τῶν ἔθνικῶν
Πληροῦναι ἡ νεότης·
Μὴ σάλπιγμα ἡρωϊκῶν
Εἰς τὸν στρατὸν τὸν τακτικῶν
Δις | Καλοῦμαι στρατιώτης,
Δις | Στρατιώτης.

3.

Μὴ σκωθρῶπάξαιτε γονεῖς,
Καὶ μὴ λυπησθε φίλοι,
Ἐ τὸν κόσμον ἀνθρώπος κἀνεὶς
Δις | Δὲν γίνεται περιφανῆς
Δις | Ἄν ἀπρακτῆ ὡς στήλη
| Ὡσάν στήλη.

4.

— « Γέρον! ὁ ἦρας τῆς ἀκμῆς
Δὲν ἦσαν τοῦ ἀγῶνος; . . .
Ἄφες νὰ δράξωμεν καὶ ἡμεῖς
Δις | Στεφάνους δόξης καὶ τιμῆς,
Δις | Καὶ μὴ τοὺς θύλας μόνους,
| Θύλας μόνους.

5.

Μὲ τῆς πατρίδος τὸ σπαθί
Νὰ δακτυλῶσθ' ὀφείλει
Ὅστις ζητεῖ νὰ τιμηθῆ,
Δις | Ὅστις τὸ μέλλον τῆς ποθεῖ
Δις | Μεγάλον ν' ἀνατεῖλῃ,
| Ν' ἀνατεῖλῃ.

6.

Τὸν ἤκουσε σιωπηλῶ
Καὶ ἠρηθευμένῃ
Ἡ βοσκοπούλα ἡ καλῆ,
Δις | Καὶ τὸ δαίλο τοῦ τῆ φίλῃ
Δις | Περὶκεῖ περιμίνε
| Περιμίνε.

7.

— « Μὴν κλαῖς πιπτή μου! θὰ σ' ἰδῶ,
Καὶ πάλιν θὰ γυρίσω!
Εἰδῶ, ποῦ ἔχισαμεν, εἰδῶ,
Δις | Πάλιν μὲ σὲ θὰ τραγουδῶ,
Δις | Πάλιν μὲ σὲ θὰ ζήσω
| Θὰ νὰ ζήσω.

8.

« Θὰ ἐπιστρέψω μ' εὐγενῆ
Ἐπὶ στήθη μου σημαία.
Ὄταν σὲ βλέπῃ, θὰ φθονῆ
Δις | Πᾶσα φιλότιμος γυνή
Δις | Τοῦ φθόνου σου ἀξία,
| Ἀξία.

9.

« Καὶ ἐν τοῦ ἔθνους ἡ φωνὴ
Εἰς θάνατον μὲ σταίλῃ,
Τὸ ἔθνος μου θὰ μὲ ὀρηνῆ!
Δις | Κι' ἄς ἦν αὐτὴ ὑστερινῆ
Δις | Συνέντευξις μας φίλη,
| Ὡ φίλη.»

10.

Εἶπε καὶ φεύγει ζωηρῶς·
Καὶ ὁ στρατὸς κερδίζει
Τὸν ἀνδρα ὅστις ἱλαρῶς,
Δις | Ἄλλ' εἰς τὰ χρεῖα αὐστηρῶς,
Δις | Τὰς τάξεις του στολίζει
| Στολίζει.

11.

Κ' ἡ βοσκοπούλα ἡ καλῆ
Προσμένει νὰ τὸν ἰδῇ! . .
Χρόνοι ἐπέρασαν πολλοὶ
Δις | Ἄλλ' ὅστις εὐκλείαν φιλεῖ
Δις | Τὸν ἔρωτα προδίδει
| Προδίδει.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ.

Αὐγούστου 1862.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ

ΑΙΜΟΣΤΑΓΟΥΣ ΒΡΑΧΟΥ.

(Συνέχεια.)

— Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει· μάλι-
στα θέλω ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ
φρουρίου ὅταν θὰ μείνω μόνη, ὅπερ ἐπε-
θύμουν πρὸ πολλοῦ· ἀλλὰ παρατήρησε,
Γάστῶν, τὴν μαρμαρυγὴν τῆς σελήνης, ἡ
θεὰ θὰ ἦναι θαυμασία ἐκ τοῦ δώματος.
— Ἄς ἀναβῶμεν λοιπὸν· ἀλλὰ πρόσεξε
νὰ μὴ πέσης εἰς τὰς ἀναβάθρας αὐτῆς,
διότι εἶναι κατακρηνησιμένα· δὸς μοι
τὴν χεῖρά σου καὶ στηρίχθητι ἐπ' ἐμοῦ.

Ὁ Γάστῶν καὶ ἡ Στεφανία ἀνέβησαν
ἐπὶ τοῦ δώματος καὶ ἐκάθησαν ἐπὶ τινος
τεμαχίου λιθοῦ ὁμοίου πρὸς ὑπόβαθρον
ἀνδριάντος καὶ ἐθαύμαζον τὴν σελήνην
ἀντανακλωμένην ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, καὶ
ἤκουον τὸν ψίθυρον τῶν σκιερῶν κληθρῶν
ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου, ὁμοιάζοντα
πρὸς γλῶσσαν ἀγνωστον καὶ μυστηρι-
ώδη . . .

— Πόσον ὠραία εἶναι ἡ φύσις κύκλω
ἡμῶν, Γάστῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός·
αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν συγκεκινημένην, καὶ
δὲν δύναμαι νὰ ὀμιλήσω.

— Δὲν εἶν' ἀληθές, ἀδελφὴ μου, ὅτι
ἡ ψυχὴ ὑψοῦται καθ' ὅσον ἀπομακρύνε-
ται τοῦ κόσμου καὶ μάλιστα τὴν νύκτα
ὅτε πᾶς θόρυβος παύει· εἰς ἐμὲ φαίνεται
ὅτι δὲν ὑπάρχει τι μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ
οὐρανοῦ καὶ ὅτι δυνάμεθα νὰ ὀμιλήσω-
μεν πρὸς τὸν θεόν.

— Πόσον εὐχαριστοῦμαι νὰ σὲ ἀκούω
οὕτω ὀμιλοῦντα, νὰ ἐννοῶ τὰς ὀρμάς τῆς
ψυχῆς σου.

— Ὅλοι οἱ στοχασμοὶ σου Στεφανία,
εἶναι πάντοτε μελαγχολικοὶ, ἐπιθυμεῖς
νὰ θαυμάσης τὴν φύσιν, καὶ ἡ θεὰ αὐτῆς
σὲ θλίβει.

— Εἶν' ἀληθές διότι ἐκάστη γορδὴ
τῆς καρδίας μου πάλλει καὶ φρίσσει θλι-
βερώς ἐγειρομένη ὑπὸ τινος ἀναμνήσεως.

— Ἀλλὰ τὰ πάντα εἶναι ἀνάμνησις
δι' ἐσέ;

— Ναι· δυστυχῶς, ἀδελφὴ μου.

— Ἐσκέφθην πολλάκις ὅτι διὰ τὴν
θεαίν εἰς ἡν εὐρισκόμεθα ἡμεῖς, μοι ἐδί-
δαξες περισσότερα πράγματα καὶ κρύ-
πτεις πολλὰ ἀκόμη, τὰ ὅποια δὲν θέλεις
νὰ φανερωθῶσιν, καὶ . . .

— Τί θέλεις νὰ σὲ εἶπω, Γάστῶν,
ἐφορῶν πάντοτε ὅτι εἶναι καλλίτερον
νὰ εὐρίσκειται τις διὰ τῆς ἀγωγῆς του ὑπε-
ράνω τῆς κοινωνικῆς θέσεως αὐτοῦ ἢ κα-
τωτέρω· τὸ τελευταῖον μοι φαίνεται ἐπο-
νεϊδίσιον καὶ ἀξίον οἴκτου! δὲν εἶναι
καλλίτερον νὰ ἦναι ἀνώτερος παρ'
ὅσον τὸν ἐνόμιζον ἢ ὀλιγώτερον; ὅτι
γνωρίζομεν εἶναι κατὰ πρῶτον πολὺ
τιμον δι' ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ κατόπιν ἵνα
μας ἐξισοῖ μετὰ τῶν ἄλλων πρὸς οὐδὲ
χομεν σχέσεις.

— ἔχεις δίκαιον, πάντοτε ἔχεις δίκαιον,
ἀδελφὴ μου· ἀλλ' οὐδέποτε θέλεις

μὲ πείσει ὅτι ἐγεννήθη; ἵνα γίνῃς ἀπλὴ τεχνήτις, τοῦτο εἶναι ἀδύνατον . . .

— Ἀπατάσαι, Γάστῶν· καὶ ἐάν τὸ σύστημα κατὰ τὸ ὁποῖον σὲ ἀνέθρεψα, ἐχρησίμευσε διὰ νὰ σοὶ ἐνσπείρῃ εἰς τὸν νοῦν ἰδέας παρελθόντος μεγαλείου, ἦτο ἄφρον· εἶμαι ἐπιδέξιός, μὲ ἐδίδαξαν κελῶς, ἀνέγνωσα, ἐμελέτησα πολὺ, καὶ ἰδοὺ τὸ μυστήριον.

— Ἐπειδὴ γνωρίζεις τόσα πολλὰ πράγματα ἀδελφὴ μου, εἰπέ μοι τίς οἰκοδόμησε τὸ φρούριον τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐρείπιων τοῦ ὁποίου καθήμεθα ἤδη.

— Διατί ἡ ἐρώτησις αὕτη καὶ ὄχι ἄλλη τις;

— Πρῶτον γνωρίζεις τὰ πάντα, καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τίποτε, καὶ διότι παράδοξοι φῆμαι διατρέχουσι περὶ αὐτοῦ.

— Περὶ τίος;

— Αἱ! κάμνεις ὅτι δὲν μ' ἐννοεῖς.

— Ὅχι ὅτι δὲν σ' ἐννοῶ· ἀλλὰ τί εἶδους φῆμαι διαδίδονται περὶ τοῦ φρουρίου τούτου;

— Δὲν θὰ σὲ εἶπω τίποτε ἐάν δὲν μοὶ διηγηθῆς πρῶτον ὅ,τι γνωρίζεις ἐπὶ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ.

— Καὶ κατόπιν;

— Κατόπιν, θέλω σοὶ διηγηθῆ, ἐγὼ, κάτι τι τὸ ὁποῖον ὅμως προξενεῖ ὀλίγον φόβον καὶ ἂν φοβῆσαι τὰ ὄνειρα! ἀλλὰ λησμονῶ ὅτι σὺ δὲν φοβεῖσαι· λοιπὸν, σὲ ἀκούω, ἀρχισε.

— Διατείνονται ὅτι τοῦ φρουρίου τούτου ἡ πρώτη οἰκοδόμησις ἀναβαίνει εἰς ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν, ἔκτοτε δὲ ὑπέστη πολλὰς ἐπιδιορθώσεις καὶ μεταβολὰς, ὥστε δὲν πιστεύω νὰ εὐρίσκωνται πλέον ἔχνη τοῦ ἀρχαίου φρουρίου· ἀλλὰ λέγε μοι, Γάστῶν, τί ἐνδιαφέρον εὐρίσκεις εἰς τὴν διήγησιν ταύτην;

— Περισσότερον παρ' ὅσον νομίζεις· διὰ νὰ συσχετίσω εἰς τὴν ἱστορίαν ὅ,τι μοὶ διηγήθησαν οἱ κάτοικοι· λοιπὸν τὸ ἀρχικὸν οἰκοδόμημα ἐκτίσθη . . . Μήπως πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ;

— Γνωρίζεις, Γάστῶν, ὅτι ἡ ἐπαρχία αὕτη καλεῖται Μάρχη καὶ ἔπεσε ἐκ τῆς ἐξουσίας τῶν Βισιγόθων εἰς τὴν τῶν Φράγγων, βαρβάρων ἐτι ἀκόμη· τότε Βύζον ὁ γέρον κόμης Περιγόρτ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ὑπογραφήν ἑνὸς τινος δεσπότη ἀνευ τίτλου, Τοπάρχου καλου-

μένου, ὅστις προσέθηκεν εἰς τὸ ὄνομά του καὶ τὸ τῆς Μάρχης. Ἐντούτοις ὁ Ἀλτεβέρτ ὁ υἱὸς τοῦ Βεζόν II ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ κόμητος τῆς Μάρχης, ἂν καὶ οἱ βασιλεῖς Οὐγὸς Καπέτος καὶ Ροβέρτος δυσηρεστήθησαν μεγάλως καὶ τὸν ἠπειλήσαν ἐρωτῶντες αὐτόν: τίς τὸν ἠνόμασε κόμητα. — Εἰς τοὺς ὁποίους οὗτος ἀπεκρίθη: τίς σας ἠνόμασε βασιλεῖς;

— Διατείνονται λοιπὸν, φίλε μου, ἡ μάλλον ἀνέγνωσα εἰς τινα παλαιὰν περγαμνὴν, τὴν ὁποίαν εὗρον ὑπὸ τὰ ἐρείπια, καὶ τῶν ὁποίων ἐγένετο πάλιν βορὰ, ὅτι ἡ οἰκοδόμησις τοῦ φρουρίου τούτου ἤρξατο ἐπὶ τοῦ πρώτου, ὅστις ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ κόμητος τῆς Μάρχης. Ἡ θέσις ἦτο καταλληλοτάτη δι' ἐνδιαίτημα ὄχυρόν· κηζήθη κατόπιν ἐν ᾧ καιρῷ ὁ Γύης Λουζινὰκ ἐγένετο κόμης τῆς Μάρχης. Μετ' αὐτόν, ἀποθνήσκοντα ἄτεκνον, περιήλθεν εἰς χεῖρας Φιλίππου τοῦ Ἰβραίου, καὶ πάλιν ἐπικνήθη εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Ἀρμανάκ. Διηγοῦνται ὅτι εἰς τῶν φερόντων τὸ ὄνομα τοῦτο δεσποτῶν, ἐξελέξατο αὐτὸ ὡς τόπον διαμονῆς καὶ ὅτι ἐκλείσεν ἐντὸς αὐτοῦ γυναῖκά τινα τὴν ὁποίαν ἤρπασε, καὶ τὴν ὁποίαν εἰς μάτην προσεπάθησεν ἡ οἰκογένειά της νὰ ἐπαναλάβῃ· τόσον ὄχυρόν ἦτο τὸ φρούριον τοῦτο, ἀλλ' ἡ πρώτη παρακμὴ αὐτοῦ ἤρξατο συγχρόνως μετὰ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ Ἰακώβου Ἀρμανάκ, τοῦ ὁποίου ὁ Λουδοβίκος XI ἀπίεμε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤνωσε τὴν Μάρχην μετὰ τῆς Γαλλίας. Ἐνταῦθα μεσολαβεῖ μακρὸν καὶ σκοτεινὸν διάστημα. Ἀλλ' ἡ μακρὰ σειρὰ τῶν ἀλεπαλλήλων δεσποτῶν εἶναι ὀχληρὰ, ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ μάθῃς μόνον ὅτι περὶ τὸ τέλος τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' ἡ εὐγενὴς αὕτη οἰκογένεια δὲν εἶχε πλέον διάδοχον ἄρρενα ἀλλὰ κόρην νεαρὰν τὴν ὁποίαν θνήσκων ὁ πατήρ της ἠνάγκασε διὰ τῆς διαθήκης του, καθὼς καὶ ἡ θέλησις ἄλλων τινῶν ἰσχυρῶν νὰ λάβῃ τὸν τίτλον τῆς κομήσεως τοῦ Παροχθίου Βράχου, καὶ νὰ τὸν δώσῃ εἰς τὸν ὅστις ἤθελε τὴν νυμφευθεῖ, ἦτο δὲ τοῦτο sine qua non ἐκ τῶν οὐκ ἀνευ, καὶ τὸ ὁποῖον κηθίστα τὸ συνοικέσιον αὐτῆς δύσκαλον ἂν καὶ ἦτο ἐξόχου καλλονῆς.

— Καὶ ὀνομάζετο;

— Ἐλοῖζα τοῦ Παροχθίου Βράχου . . .

Τι σκέπτεσαι, Γάστῶν· δὲν προσέχεις πλέον.

— Τοῦναντίον, ἀδελφὴ μου· προσέχω παρά ποτε· ἐξηκολούθησε σὲ παρακαλῶ.

— Παρουσιάσθησαν πολλοὶ νυμφῖοι, ἀλλὰ πάντες ἀνεχώρουν ὡς διωκόμενοι ὑπὸ τινος ἐπιδημίας, ὅταν ὁ γέρον τροφὸς τῆς Ἐλοῖζας, ἀνεγίνωσκεν αὐτοῖς τὴν διαθήκην, ὅπου σαφῶς ἦτο γεγραμμένον ὅτι ὁ γαμβρὸς ἔπρεπε νὰ ἀφήσῃ τὸ ὄνομά του καὶ νὰ λάβῃ τὸ τῆς συζύγου του.

Αἱ ἡμέραι τῆς δεσποινίδος Ἐλοῖζης διέρρουν ἐν ἐλπίσι ψευδομέναις πάντοτε, ἕως οὐ ἀπηλπίσθη ἐντελῶς. Λέγεται ὅτι εἰς τῶν πύργων αὐτῶν ἦτο ἡ προσφιλεστέρα αὐτῆς διαμονὴ καὶ ἀνέβαινε πολλάκις τὰς νύκτας ἐδῶ ἵνα ἐξετάζῃ ἐλευθέρως τὴν πορείαν τῶν ἀστρῶν καὶ παρατηρῇ τὸν ἀστέρα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, μήπως ἰδεῖ αὐτὸν ἐξερχόμενον τῆς ἀμαυρούσης αὐτὸν ἀτμοσφαιρας.

Νῦξ τις, κατὰ τὴν ὁποίαν διενυκτέρευεν, ἀτενίζουσα τοὺς πλανήτας, λέγεται ὅτι ἔσχε μεγάλην ἐπ' αὐτῆς ἐπήρσιαν. Τὴν ἐπαύριον ἔγραψεν ἐπιστολὰς καὶ πολλοὶ κοιμιστὰι ἀνεχώρησαν τοῦ φρουρίου . . . Ἀλλὰ ποῦ ἐπλανήθη . . . ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐλοῖζης; ἀρκετὰ εἶπον, ἄς καταβῶμεν, Γάστῶν.

— Αἱ! ὄχι, ὄχι, ἀδελφέ μου· μείνε, σὲ παρακαλῶ ἀκόμη ὀλίγον . . . μὴ μὲ ἀφίνης οὕτω ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ δὲν θὰ κοιμηθῶ, σὲ βεβαιῶ.

— Αἱ! ἄς εἶναι λοιπὸν· ἐπειδὴ βλέπω ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑποχωρήσω ὡς εἰς παιδίον εἰς τὸ ὁποῖον ἤρχισαν τὴν διήγησιν παραμυθίου. . . Ἡ πεπαλαιωμένη λοιπὸν περγαμνὴ ἀναφέρει ὅτι μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, αἱ ἐπιβράκται θύραι ὑψώθησαν, αἱ κινηταὶ γέφυραι κατεβιβάσθησαν, ἵνα διέλθῃ εὐγενὴς χήρα συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ της καὶ εὐαρίθμων ὑπηρετῶν.

Ὁ νεανίας, ὀνόματι Ραοῦλ, ὑστερότοκος μεγάλης οἰκογενείας, εἶχε προορισθῆ νὰ λάβῃ τὸ μοναχικὸν σχῆμα· ἀλλὰ τοσοῦτον ἀπεστρέφετο τοῦτο ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀποθάνῃ· ἡ δυστυχὴς μήτηρ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ· οἱ πρωτότοκοι ἦσαν ὁ μὲν κόμης ὁ δὲ βαρὼν. . . οὗτος δὲ προωρισμένος νὰ θυσιασθῇ εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν αὐτῶν.

Οὕτω δίκαιον τὰ πράγματα ὅτε, ἀ-

γνώστως πῶς, ἦλθον πρὸς αὐτὸν ἄγγελοι ἐκ μέρους τῆς Ἐλοῖζης· ἡ δὲ μήτηρ καὶ ὁ υἱὸς ἔσπευσαν νὰ ἔλθωσιν.

Ὁ τροφὸς τῆς Ἐλοῖζης, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ὡς οἱ ζωτρόφοι, οἵτινες καθ' ἐκάστην ἐπικνηλαμβάνουσιν εἰς τοὺς θεατὰς τὴν ἱστορίαν τῶν ζώων, ἐπανέλαβε διὰ τῶν αὐτῶν λέξεων τὰς ὑποχρεώσεις τοῦ μνηστῆρος κατὰ τὰς διατάξεις τῆς ὀλεθρίας διαθήκης.

Ἡ χήρα ἀπεσύρθη μετὰ τοῦ υἱοῦ της ἵνα συσκευασθῶσιν.

— Λοιπὸν, Ραοῦλ, συγκατατίθεσαι ν' ἀφήσῃς τὸ εὐγενὲς ὄνομα, τὸ ὁποῖον οἱ πρόγονοί σου σοὶ παρέδωκαν.

— Προτιμῶ χιλιάκις ν' ἀπολέσω τὸ ὄνομα τοῦτο νυμφευόμενος, κυρία, παρὰ νὰ τὸ ἀπολέσω θαπτόμενος ἐντὸς κοινοβίου, ὅπως μὲ κατεδίκασαν οἱ ἀδελφοί μου . . . οἵτινες . . . παύω, κυρία, ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς ὑμᾶς.

— Ὁμολογῶ ἐν τούτοις, υἱέ μου, ὅτι ἡ ὑπερηφάνειά μου προσβάλλεται σκληρὰ.

— Τὸ πιστεύω, κυρία, διότι ἐν τῇ οἰκογενείᾳ σας (δὲν τολμῶ νὰ εἶπω ἐν τῇ ἰδικῇ μου) ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ἰσχυροτέρη τῶν λοιπῶν αἰσθημάτων, ἀφοῦ προτιμᾶτε νὰ ἀποθάνω εἰκοσαετῆς, τεθαυμένος ἐντὸς τῶν πεπηγόντων τειχῶν μοναστηρίου ἢ νὰ μὲ βλέπετε ζῶντα ὑπὸ ἄλλο ὄνομα.

— Ἔστο λοιπὸν εὐτυχῆς, υἱέ μου, συγκατατίθεμαι εἰς τὸ συνοικέσιον τοῦτο, εἶπεν ἡ εὐγενὴς χήρα ῥιπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ υἱοῦ της. Ἡ μητρικὴ στοργὴ συνέτριψε τὴν περιβάλλουσαν αὐτὴν σιδηρὰν ὑπερηφάνειαν.

Ὁ Ραοῦλ τὴν εὐχαρίστησε ψυχρῶς, διότι δὲν ὑπῆρχον πλέον ἐν τῇ καρδίᾳ του ὄρμαι ἀγάπης, ἀφοῦ ἐπὶ τοσοῦτον εἶχεν ὑποφέρει ἀφ' οὗ χρόνου ἐγεννήθη.

— Τί σκέπτεσαι, τέκνον μου, περὶ τῆς Ἐλοῖζης; σοὶ ἀρέσκει;

— Ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι τὸ μόνον μέσον διὰ τοῦ ὁποίου δύναμαι νὰ μείνω ἐν τῷ κόσμῳ μετὰ τῶν ζώντων.

— Δὲν σοὶ φαίνεται ὠραία;

— Πιθανόν . . . ἀλλὰ τί μὲ μέλλει· εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶναι φιλάρεσκος, ὅτι δὲν ἔχει πλέον καρδίαν ὅπως ἐγὼ· ἡ διαθήκη τοῦ πατρός της τὴν ἐδυστύχησε τοσοῦτον, ὥστε ἐκεῖνη μὲν βλέπει εἰς ἐμὲ τὸν μέλλοντα νὰ ἀπαλλάξῃ αὐτὴν τῆς

φυλακῆς της, ἐγὼ δὲ αὐτὴν ὡς τὴν ἀποσπασάν με ἐκ τῶν ὀνύχων τοῦ θανάτου· ἐκ τῶν προτέρων λοιπὸν ἐνόησα ὅτι τὸ συνοικέσιον τοῦτο δὲν θέλει εἶσθαι εὐτυχές, ἀλλ' ἐπιθυμῶ μόνον νὰ ἀφίσω κληρονόμους καὶ προπάντων νὰ τὴν καταστήσω ἐγὼ εὐτυχῆ, προσέθηκεν προσδύπων ἀτενῶς τὴν μητέρα του.

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσης, υἱέ μου, ὅτι σκέπτεσαι ψυχρότερα παρ' ὅσον πρέπει νέος εἰκοσαετής.

— Τί θέλετε; κυρία, ὑπάρχουσιν ἀνθη μαραινόμενα πρὶν ἢ ἀνοίξωσι τοὺς κάλυκας των.

— Λοιπὸν ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸν Δὸν Παῦλον νὰ εἰπώμεν αὐτῷ τὴν ἀπόρρασί σου.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἡ Ἐλοῖζα εὐρίσκετο εἰς μεγίστην ἀνησυχίαν, ἐπήγαινε, ἤρχετο, ἐπιθύμει νὰ ἀκούσῃ ὀπισθεν τῶν θυρῶν, ὅτε τέλος ἤκουσε λέξεις τινὰς καὶ ἔτρεξεν εἰς τὰ δωμάτια της πλήρης χαρᾶς.

Ὁ Δὸν Παῦλος προσεκάλεσε μετ' ὀλίγον αὐτὴν καὶ εἰσῆλθε χαρωπὴ καὶ ἐχαίρησε μετὰ διακεκριμένης χάριτος τὴν εὐγενῆ γῆρα.

Αὕτη δὲ ἤτις ἐγνώριζε καλῶς τὰ καθήκοντα τῆς ἐθιμοταξίης ἐζήτησε τὴν χεῖρα της διὰ τὸν Ραοῦλ.

Ἡ Ἐλοῖζα ἐδέχθη μετὰ μετριοφροσύνης λέγουσα ὅτι ἐπειδὴ ὁ τροφός της ἐδέχετο τὴν αἴτησιν ταύτην ἐνόμιζε μεγίστην τιμὴν δι' αὐτὴν τὴν πραγματοποίησιν ταύτης.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἐτελέσθη ὁ γάμος εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ φρουρίου.

Ὁ Δὸν Παῦλος καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ραοῦλ ἀνεχώρησαν μετὰ τοῦτο καὶ οἱ νέοι ἔμειναν ἐντελῶς μόνοι καὶ ὀλίγον περιχαρεῖς ἂν καὶ εὐρίσκοντο εἰς τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ γάμου των.

Ἡ Ἐλοῖζα ἤτις δὲν ἠγάπησε οὐδέποτε οὐδένα ἐφάνη διατεθειμένη νὰ ἀγαπήσῃ τὸν Ραοῦλ, ὅστις ἦτο καὶ ὠραίος· ἀλλ' εὗρεν αὐτὸν ψυχρὸν ὡς τεῖχον ἐκ πάγου ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνετρίβη ἡ πρώτη αὐτῆ ὀρμὴ τῆς καρδίας της, ὡς ἄνθος ζωογενθὲν μικρὸν ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου τὰ πέταλα ἐπανακλείοντο ὑπὸ παγετώδη ἀτμοσφαίραν, συνεστάλη, ὑπέφερε πολὺ καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπέβη, ψυχρὰ καὶ ἐγώιστής.

Ἔτος παρήλθεν ἐκ τῆς ἐποχῆς ταύτης ὅτε ἡ Ἐλοῖζα ἔτεκε ὠραία δίδυμα· ἡ μήτηρ τοῦ Ραοῦλ ἐπανήλθεν εἰς τὸ φρούριον τότε καὶ ἐγένετο ἀνάδοχος αὐτῶν, τῶν ὁποίων τὸ ἓν ἐκλήθη Γάστιον καὶ τὸ ἕτερον Ἰούλιος.

— Ἄ! ἐπωνομάσθη ὡς ἐγὼ, διέκοψε τὴν ἀδελφὴν εἰπὼν ἡ Γάστιον.

— Τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι σύνηδες εἰς τοὺς εὐγενεῖς, καὶ σὺ ἔλαβες αὐτὸ κατὰ τὴν βάπτισιν τοῦ τέκνου μεγάλου τινὸς δεσπότου, ὅστις ἐγένετο καὶ ἰδικός σου ἀνάδοχος. Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν, ἀδελφέ μου, τὴν ἐκκολούθησιν τῆς διηγήσεως ταύτης εἰς ἄλλην ἐσπέραν, ἐπειδὴ ἤδη σημαίνει μεσονύκτιον εἰς τὸ πρεσβυτέριον τοῦ Μαιλέ· εἶναι ἐξώρας, ἄς καταβῶμεν.

— ὦ! ἀδελφή μου, σὲ παρακαλῶ ἐκκολούθησε· ὅταν ἐγὼ θέλω σὲ διηγηθῆ, ὅτι ἔμαθον δὲν θέλω σὲ κάμει νὰ ἀνυπομονῆς παντελῶς. . . λοιπὸν, ἔλεγες, ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ Ραοῦλ ἐγένετο ἀνάδοχος τῶν διδύμων;

— Ναί· καὶ ἐνῶ ὁ Ραοῦλ ἐνησχολεῖτο ἐντελῶς εἰς τὰ τέκνα του, ἡ Ἐλοῖζα ἤρχετο νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναμιγῆ εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ νὰ διαπρέψῃ ἐν αὐτῇ, καὶ μολονότι ἀνετράφη ὡς μοναχὴ δὲν ἐπέτυχεν ὀλιγώτερον· αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουσι ἀνάγκην σπουδῆς ὅπως ἀποβῶσι φιλάρεσκοι.

Μετ' οὐ πολὺ πανταχοῦ εἰς τὰ περίξωμίλου περιεκυκλοῦτο ὑπὸ Παροχθίου Βράχου· περιεκυκλοῦτο ὑπὸ εἰδός τι μυστηριώδες καὶ εὕρισκον παράδοξον πάντες ὅτι ὁ σύζυγός της τῇ ἀφίκετο τσαύτην ἐλευθερίαν.

Ἐρίφθη εἰς τὰς τέρψεις τοῦ κόσμου ἐκ τῶν ὁποίων τόσον περισσώτερον ἐμεθίσκετο ἐπειδὴ κατὰ πρῶτον ἠσθάνετο τὴν γλυκύτητα τῆς κινδυνώδους ταύτης κύλικος. (Ἀκολουθεῖ.)

ΑΙΝΙΓΜΑ.

~~~~~

Τὸ ὕδωρ εἶν' ἡ μήτηρ μου,
Τὸ ὕδωρ ἡ τροφός μου·

Πλὴν καὶ ἐκ τούτου πάντοτε
Συμβαίνει ὁ θάνατός μου.

Π. Γ. Β.

(ἡ λύσις ἐν τῷ ἐπομένῳ φυλλαδίῳ)